

РЕШЕНИЕ

№ 2645

гр. София, 16.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.04.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Павлова

Полина Якимова

при участието на секретаря М. Велева и при участието на прокурора Попова, като разгледа дело номер **170** по описа за **2012** година докладвано от съдия Весела Павлова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Комисията за финансов надзор, чрез юрисконсулт Т. Я. срещу решение от 02.12.2011 г. по н.а.х.д. № 11091/2011 г. описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 100 състав.

Касаторът твърди, че обжалваното решение е неправилно като постановено в нарушение на материалния закон. Твърди, че въззивният съд е извършил неправилно тълкуване на разпоредбите на чл. 294 и чл.317 а от КЗ, което от своя страна е довело до неправилния краен извод за незаконосъобразност на НП. Иска се отмяната на решението и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде потвърдено процесното НП.

Ответната страна – ЗК [фирма], представлявано от изпълнителния договор С. С., чрез юрк. В. изразява становище за неоснователност на касационната жалба и за правилност на обжалваното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна. Административен съд София град, IV касационен състав, като обсъди доводите на страните и извърши преценка на валидността, допустимостта и правилността на обжалваното решение, намира следното:

С обжалваното решение по н.а.х.д. № 11091/2011 г. по описа на СРС, НО, 100 състав е

отменено наказателно постановление (НП) № Р – 10-298 от 19.03.2011 г. на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на ЗК [фирма] за десет бр. нарушения на чл.317 а, ал. 3 вр. ал. 1 от Кодекса за застраховането (КЗ) на основание чл.319, ал. 1, т. 2 от КЗ са наложени десет броя имуществени санкции в размер на 1000 лева всяка една от тях.

Съдът е приел, че адресатът на наложените санкции е бил в обективна невъзможност да изпълни установеното в закона задължение по чл. 294, ал. 1 вр. ал. 4 от КЗ, тъй като било доказано, че за периода от 10.02.2010 г. до 12.08.2010 г., в който период са сключени описаните застрахователни договори (между 03.05 и 16.05.2010 г.), ЗК [фирма] е било лишено от достъп до сървърните си конфигурации.

Касационната жалба е подадена в 14-дневния срок по чл. 211, ал. 2 от АПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

В рамките на касационното производство съдът обсъжда само посочените в жалбата пороци на решението, както и с оглед императивната разпоредба на чл. 218, ал. 2 от АПК касационната инстанция следи служебно за валидността и допустимостта на обжалваното решение и съответствието с материалния закон.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като същото е постановено при правилно прилагане на материалния закон, но по различни от въззивния съд съображения:

Изпълнителното деяние, посочено в АУАН и в НП е следното: „ЗК [фирма] е представило в КФН информация за сключени застрахователни договори по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите по реда на чл. 294, ал. 4 във връзка с ал. 1 от КЗ в периода след 46-ия ден включително от датата на тяхното сключване, с което е нарушило чл.317 а, ал. 3 от КЗ”.

Предоставената информация на КФН от ответника по касация за сключените десет броя застрахователни договори по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите не може да бъде квалифицирано като неизпълнение от ЗК [фирма] на задължение по реда на чл.294, ал. 1 вр. ал. 4 от КЗ. Съгласно чл. 294, ал. 1 от КЗ всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и/или задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на Информационния център ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица, а в чл. 249, ал. 4 от КЗ е уредено задължението за изпращане на справката по ал. 1 в КФН.

Ответникът по касационната жалба не се явява задължен субект по смисъла на чл. 294, ал. 1 от КЗ, тъй като е дружество – титуляр на лиценз за застрахователна дейност и вписано във водения от Комисията за финансов надзор публичен регистър, учредено по българското право. С оглед това извършваната от него дейност в държавата му по произход – Р. Б. не е в резултат на упражнена свобода на движение по правото на Съюза: правото на установяване, уредено в чл. 49 вр. чл. 54 от глава 2 „Правото на установяване” от дял IV „Свободно движение на хора, услуги и капитали” от Договора за функциониране на ЕС (ДФЕС) или свободата на предоставяне на услуги по чл.56 вр. чл.62 и чл. 54 от глава III „Услуги” от дял IV на ДФЕС.

Употребените в разпоредбата на чл. 294, ал. 1 от КЗ изрази „всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка в РБ” , допълнени с пояснението „посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги” означава

качество на лицата, предоставящи услугите, което предполага упражнена свобода на движение на услуги по правото на ЕС, които лица са изрично разграничени по тези качества от другите застрахователи съгласно чл.8, ал. 1, т. 2 от КЗ. Така предвиденото допълнително качество на задължените лица по чл. 294, ал. 1 от КЗ – упражнена свобода на движение изключва от приложното поле на разпоредбата застрахователите, които имат произход от същата държава – членка или са с произход друга държава – членка извън ЕС, и които са застрахователите по чл.8, ал.1 , т. 1 от КЗ. Ако в чл.294, ал. 1 от ТЗ не се съдържа изразът ” посредством установяване или свободата на предоставяне на услуги”, тогава нормата би се отнасяла за всички застрахователи, които предлагат на територията на РБ задължителните застраховки, посочени в разпоредбата. Понятията „посредством установяване или свободата на предоставяне на услуги” следва да се тълкуват и прилагат единствено по смисъла, значението и целите, произтичащи от правото на Съюза поради автономността на понятията на това право, както и от принципа на примата на това право и задължението за лоялно сътрудничество, установено по чл. 4, § 3 от ДЕС. Поради това установяването на територията на държава-членка чрез седалище също предполага упражнена свобода на движение от дружеството и не обхваща всички застрахователи, предоставящи услуги на територията на тази държава. Изводът се налага и от тълкуването на чл. 8, ал. 1 ,т. 1 и т. 2 от КЗ, който разграничава застрахователите също по признака „упражнена свобода на движение на услуги” (по т. 2 „застраховател от друга държава-членка при условията на правото на установяване или на свободата на предоставяне на услуги”) и втора категория – на застрахователите, получили лиценз от КФН. Съобразно това разграничение следва да се тълкува и нормата на чл. 294, ал. 1 и ал. 4 от КЗ. С тази разпоредба е установено допълнително задължение за застрахователите, упражнили правото на свободно движение на услуги, а в случай на извод по смисъла на чл. 61 от ДФЕС – че са отпаднали всички ограничения на свободата на предоставяне на услуги, то тази разпоредба е дискриминационна спрямо тези дружества и не следва да се прилага спрямо задължените по същата лица, тъй като ги поставя в по-неблагоприятно положение от останалите лица с държава на произход - РБ. Дори и при такъв извод, е недопустимо правилата на чл. 294, ал. 4 вр. ал. 1 от КЗ да се прилагат по отношение на застрахователите с държава на произход РБ, тъй като това би довело до прилагане на закона по аналогия и в резултат на това основание за реализиране на административно-наказателна отговорност, което е в противоречие с чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове и принципа за законоустановеност на деянията, които съставляват административни нарушения – чл.2, ал. 1 от ЗАНН.

Въз основа на гореизложеното като е достигнал до извода за незаконосъобразност на наказателното постановление, макар и по различни съображения от изложените по-горе от касационната инстанция, Софийски районен съд е постановил правилно решение.

По тези съображения касационната жалба на Комисията за финансов надзор се явява неоснователна и оспореното решение следва да се остави в сила.

Водим от горното, Административен съд София град, IX касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 02.12.2011 г. по н.а.х.д. № 11091/2011 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 100 състав.

Решението не подлежи на обжалване и протест .

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.